

Sygn. akt VI Gz 112/16

POSTANOWIENIE

Dnia 8 sierpnia 2016 r.

Sąd Okręgowy w Toruniu Wydział VI Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący SSO Małgorzata Bartczak – Sobierajska (spr.)

Sędziowie: SO Jerzy P. Naworski, SO Danuta Jarosz – Czarcińska

po rozpoznaniu w dniu 8 sierpnia 2016 r. w Toruniu

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z wniosku dłużniczki A. S. (1)

o ogłoszenie upadłości

na skutek zażalenia wnioskodawcy na postanowienie Sądu Rejonowego we Włocławku z dnia 8 marca 2016 r., sygn. akt V GU 50/15

postanawia

1. oddalić zażalenie,

2. obciążyć Skarb Państwa kosztami sądowymi, od uiszczenia których skarżąca była

zwolniona

Jerzy P. Naworski Małgorzata Bartczak – Sobierajska Danuta Jarosz – Czarcińska

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy we Włocławku postanowieniem z dnia 8 marca 2016 r. oddalił wniosek dłużniczki o ogłoszenie upadłości i obciążył ją kosztami postępowania. W uzasadnieniu Sąd ten wskazał, że A. S. (1) wniosła o ogłoszenie swej upadłości na podstawie art. 491⁽¹⁾ i nast. ustawy z dnia 28 lutego 2003 r. - Prawo upadłościowe (tekst jedn.: Dz. U. 2015.233; dalej jako: p.u.). We wniosku dłużniczka wskazała, że jest niewypłacalna, a jej niewypłacalność powstała wskutek niezależnych od niej i wyjątkowych okoliczności.

Sąd pierwszej instancji ustalił, że A. S. (1) jest wdową i utrzymuje się z renty rodzinnej w wysokości około 765,06 zł miesięcznie – na siebie i dwie córki. Ponadto dłużniczka pracuje dorywczo u rolników. W marcu 2014 r. A. S. (1) zaciągnęła zobowiązanie w (...) Spółka Akcyjna w W. w kwocie 3.927,06 złotych oraz zawarła umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych w sieci (...) i w sieci(...). Zobowiązania powstałe z umowy pożyczki i z tytułu używania telefonów komórkowych do chwili obecnej nie zostały zaspokojone. Dłużniczka nie posiada żadnego majątku z wyjątkiem rzeczy osobistego użytku. Uzyskiwane dochody z renty rodzinnej przeznacza na zwykłe codzienne utrzymanie.

Sąd Rejonowy stwierdził, że A. S. (1) jest niewypłacalna, gdyż nie regulując swoich wymagalnych zobowiązań i spełnia przesłankę ogłoszenia upadłości określoną w art. 11 ust. 1 p.u.

Jednakże spełnienie pozytywnych przesłanek ogłoszenia upadłości nie oznacza jeszcze, iż Sąd ogłosi upadłość. Dopiero ustalenie, iż nie zachodzi jednocześnie żadna z negatywnych przesłanek skutkuje ogłoszeniem upadłości. Negatywne przesłanki ogłoszenia upadłości osób nieprowadzących działalności gospodarczej zostały wskazane w art. 491⁴ p.u., zgodnie z którym Sąd m.in. oddala wniosek o ogłoszenie upadłości, jeżeli dłużnik doprowadził do swej niewypłacalności lub istotnie zwiększył jej stopień umyślnie lub wskutek rażącego niedbalstwa.

W ocenie Sądu Rejonowego niewypłacalność A. S. (1) nie powstała wskutek wyjątkowych i niezależnych od niej okoliczności. Sam fakt pobierania świadczenia rentowego w niewielkiej wysokości nie stanowią wyjątkowych okoliczności. Należy przy tym zauważyć i podkreślić, że przynajmniej część zobowiązań powstała w związku z zaspokajaniem potrzeb, które nie sposób uznać za potrzeby konieczne (zakup czterech telefonów), nawet jeśli motywacja dokonania tego zakupu wiązała się z relacjami osobistymi.

Zdaniem Sądu pierwszej instancji dłużniczka zaciągała zobowiązania, będąc niewypłacalną i stan jej niewypłacalności począwszy od marca 2014 r. systematycznie się pogłębiał, osiągając kwotę znaczną, jeśli porówna się ją z uzyskiwanymi dochodami.

Mając na uwadze powyższe okoliczności, na podstawie art. 491⁴ ust. 1 prawa upadłościowego Sąd pierwszej instancji orzekł jak w pkt 1 sentencji.

O kosztach Sąd orzekł na podstawie art. 32 ust. 3 prawa upadłościowego obciążając nimi dłużnika.

W zażaleniu dłużniczka zaskarżyła powyższe postanowienie w całości. W uzasadnieniu wskazała, iż została oszukana przez byłego partnera, wobec którego toczy się postępowanie karne. Dłużniczka podkreśliła, że nie jest w stanie płacić swoich długów, ponieważ jest samotną matką wychowującą dwie nastoletnie córki, jest osobą niepracującą, otrzymuje tylko rentę rodzinną (k. 72).

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie jest bezzasadne. Z treści zażalenia wynika, iż skarżąca zarzuca Sądowi pierwszej instancji dokonanie błędnej oceny jej sytuacji, co w istocie stanowi zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. Zdaniem Sądu Okręgowego zarzut ten jest nietrafny.

Analiza uzasadnienia zaskarżonego postanowienia nie uzasadnia takiego wniosku. Argumentacja Sądu meriti jest klarowana, choć uzasadnienie jest dość lakoniczne.

Zdaniem Sądu Okręgowego Sąd pierwszej instancji nie uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego, to bowiem jedynie może być przeciwstawione uprawnieniu Sądu do dokonania swobodnej oceny dowodów. Nie jest natomiast wystarczające przekonanie strony o innej niż przyjął Sąd doniosłości poszczególnych dowodów i ich odmiennej ocenie niż ocena Sądu.

W doktrynie i orzecznictwie przyjęte jest, że ramy swobodnej oceny dowodów muszą być określone wymaganiami prawa procesowego, doświadczenia życiowego, regułami logicznego myślenia oraz pewnego poziomu świadomości prawnej, według których sąd w sposób bezstronny, racjonalny i wszechstronny rozważa materiał dowodowy, dokonuje wyboru określonych środków dowodowych i wając ich moc oraz wiarygodność odnosi je do pozostałego materiału dowodowego. Jak prawidłowo przyjął Sąd Apelacyjny w Szczecinie w wyroku z dnia 19 czerwca 2008 r. (sygn. akt I ACa 180/08, LEX nr 468598), jeżeli z określonego materiału dowodowego sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów i musi się ostać, choćby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dowodowego, dawały się wysnuć wnioski odmienne. Dla skuteczności zarzutu naruszenia powyższego przepisu nie wystarcza zatem stwierdzenie o wadliwości dokonanych ustaleń faktycznych. Konieczne jest tu wskazanie przyczyn dyskwalifikujących postępowanie sądu w tym zakresie (por.

wyrok SA w Szczecinie z dnia 27 marca 2014 r., I ACa 953/13, wyrok SN z dnia 16 grudnia 2005 r., III CK 314/05, Lex 172176).

Generalnie Sąd Okręgowy podziela ustalenia faktyczne i ocenę prawną zdarzeń przedstawioną przez Sąd meriti w uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia i powołuje się na tę ocenę.

Ocena majątku dłużniczki dokonana przez Sąd pierwszej instancji oparta o jej oświadczenie nie budzi zastrzeżeń. Sąd upadłościowy nie ma obowiązku prowadzenia stosownego dochodzenia co do stanu majątku dłużniczki w sytuacji, w której wynika on z jej oświadczenia i załączonych do wniosku dokumentów.

Nie ma w konsekwencji uzasadnionych podstaw zarzut błędnych ustaleń, skoro z oświadczenia dłużniczki wynika, że nie ma możliwości zaspokojenia wierzycieli choćby w części. Identyczny wniosek wynika z treści zażalenia dłużniczki.

Należy podkreślić, że nie tylko doprowadzenie się do niewypłacalności, lecz także jej pogłębienie wynikające z zachowania się dłużnika stanowi przesłankę oddalenia wniosku. Nawet bankructwo w okolicznościach, które uzasadniają upadłość konsumencką, nie zwalnia dłużnika z obowiązku należytej staranności w prowadzeniu własnych spraw. W przypadku gdy dłużnikowi nie da się przypisać odpowiedzialności za wprawienie się w stan niewypłacalności, to jego umyślne pogłębienie lub rażące niedbalstwo w tym zakresie stanowi podstawę oddalenia wniosku o ogłoszenie upadłości. Bowiem jedynie niedbalstwo, i to tylko jego rażące przypadki, stanowi negatywnie ocenianą przez prawo upadłościowe postać winy nieumyślnej. Oddalenie wniosku powinno więc nastąpić, gdy dłużnik, rozsądnie oceniając sytuację, powinien był wiedzieć (choć nie miał takiej świadomości), że jego zachowanie będzie prowadziło do niewypłacalności lub jej nasilenia.

Nie ulega wątpliwości, iż zachowanie dłużniczki należy ocenić jako rażące niedbalstwo, skoro dokonała zakupu czterech telefonów i zaciągnęła pożyczkę dla osoby, którą знаła stosunkowo krótko, a sama była w trudnej sytuacji materialnej.

Z przedstawionych względów zażalenie należało oddalić jako bezzasadne na podstawie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 35 p.u.

Kosztami sądowymi, od uiszczenia których skarżąca była zwolniona, został obciążany Skarb Państwa zgodnie z art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, tekst jedn. Dz. U. z 2010 r. Nr 90, poz. 594 ze zm.).

Jerzy P. Naworski Małgorzata Bartczak – Sobierajska Danuta Jarosz – Czarcińska

(...)

(...)

1. (...)

2. (...)

3. (...)

T. 08.08.2016 r.